

Genietend van het nazomerse weer en haar cappuccino, zit Merel op het terras aan de Hoornse Rode Steen. Ze koestert deze momenten van klein geluk, die door haar drukke baan maar zeldzaam zijn. Het terras zit overvol en obers kunnen het nauwelijks belopen. Terwijl ze de vele passanten observeert, komt er een man bij haar tafeltje staan. Ze herkent hem pas als hij z'n zonnebril afdoet. Er verschijnt een voorzichtige glimlach op z'n gezicht wanneer ze z'n naam noemt. Ze vindt hem oud geworden. Ze schuift de stoel naast haar naar achteren en nodigt hem uit bij haar te komen zitten. Hij schudt z'n hoofd en zegt geen tijd te hebben, maar wel voor vanmiddag met haar te willen afspreken. Ze stelt voor elkaar om 15.00 u in Het Theehuis te treffen, waar hij mee instemt. Ze kijkt ernaar uit. Ze hebben elkaar vast veel te vertellen. Na al die jaren.

Als ze die middag op de afgesproken tijd Het Theehuis instapt, zit hij daar al. Ze omhelst hem kort en haar wang schuurt langs zijn ongeschoren kin. Hij ziet er onverzorgd uit. Z'n dunne haar hangt in vette slierten in z'n nek en z'n huid is droog en schilferig.

In Het Theehuis is het rustig. Er zitten alleen twee dames te genieten van een high tea. Ze kiezen voor een tafel bij het raam, dat uitzicht biedt op de drukbezochte winkelstraat. De zon, die vanochtend nog uitbundig scheen, zit nu verstopt achter een dik wolkendek. In het begin zegt hij niet veel. Ze moet de woorden uit hem trekken. Maar dat kent ze van hem. Dat was vroeger ook al zo. Later gaat het beter. Ze vindt het fijn om van hem te horen dat het goed met hem gaat, al straalt hij dat niet uit. Ze halen herinneringen op van lang geleden. Soms met een lach,

soms met een traan. Nadat de serveerster de thee met vruchten-taart heeft gebracht, komt het gesprek op Mira. Ze vertelt hem over wat er met haar is gebeurd. Aan zijn verwarde blik is te zien dat hij dat nog niet wist. Bekomen van z'n verwarring bevestigt hij het niet te hebben geweten. De plotselinge uitbarsting daarna overvalt haar. Hij huilt zo hard dat de dames van de high tea opkijken. Ze probeert hem te kalmeren, maar hij is niet tot bedaren te brengen. Ineens, zonder een woord te zeggen, staat hij op en loopt hij weg. Ze kijkt hem na en ziet hem langs de ramen van Het Theehuis lopen. Zijn hoofd gebogen. Zijn schouders naar voren. Als een oude man. In de hoop dat hij terugkomt blijft ze zitten. Misschien moet hij even tot zichzelf komen. Zich herpakken. Zijn reactie op wat er met Mira is gebeurd vond ze extreem. Misschien gaat het dan toch niet zo goed met hem als hij haar wilde laten geloven. Wat ze kan begrijpen. Tenslotte is het nog maar kortgeleden dat zijn partner overleed. Terwijl ze dit overdenkt, ziet ze hem het theehuis weer in komen lopen. Ze schrikt van zijn rood behuilde gezicht. Maar het doet haar goed dat hij weer bij haar aan tafel komt zitten. Ze vraagt aan de serveerster om nog twee koppen thee te brengen. Hij betuigt zijn spijt dat hij was weggelopen. Ze zegt dat hij zich niet hoeft te verontschuldigen. Dat ze het wel begrijpt. Maar hij schudt z'n hoofd en zegt dat ze het niet kan begrijpen. Dat het niet is wat ze denkt. Ze vraagt om uitleg, waar hij aarzelend mee instemt. Hij begint zijn verhaal voorzichtig. Zoekend naar de juiste woorden. De serveerster komt de thee brengen en aan zijn gezicht is te zien dat die onderbreking hem welkom is. Na wat omwegen is hij aangekomen bij de dag van het barbecuefeest. Ze vraagt zich af wat er nog gaat volgen. Als hij maar niet over die brand begint. Aan dat drama wil ze niet worden herinnerd. Maar hij begint er wel over. Hij vertelt dat het anders is dan er

altijd is beweerd. Hij stopt even, drinkt van z'n thee en lijkt na te denken over een vervolg. Terwijl ze daarop wacht, vullen zich gedachten in haar hoofd die ze niet wil toelaten. Het kan niet waar zijn en het mag niet waar zijn. Maar het is wel waar. Zijn woorden verdoven haar. Ze kan niets meer zeggen, en langzaam voelt ze de woede als kolkende lava door haar lijf stromen. Ze trekt haar hand terug die hij als gebaar van troost wilde beroeren. Dit keer is zij het die opstaat en Het Theehuis verlaat. Maar niet met het voornemen terug te keren. Ze wil hem nooit meer zien.

Terwijl de zon op het punt staat onder te gaan, kijkt Joris op zijn telefoon. Tot zijn schrik ziet hij dat het al bijna kwart voor zeven is. Hij mompelt een vloek. Zoals altijd is hij de tijd vergeten. ‘We eten om zeven uur,’ had z’n moeder gezegd. ‘Zorg dit keer dat je op tijd bent.’ Gisteren was hij ook aan de late kant. Dat mag hem niet meer gebeuren. Het begint te schemeren. Nog even en het is donker.

Joris zucht. Vandaag heeft hij maar één blikje gescoord. Eergisteren was het ook al mager, waarmee zijn weekopbrengst op slechts 3,15 euro komt. De zon is helemaal verdwenen. Hij moet nu echt gaan. Het park is zo goed als leeg. Alleen...